

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudkyň Jiřiny Chmelové a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **R. H.**, zastoupený Mgr. Ondřejem Zaorálkem, advokátem se sídlem Kpt. Vajdy 3046/2, Ostrava proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2023, čj. MSK 102431/2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 2. 2024, čj. 19 A 33/2023-59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ondřeji Zaorálkovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **8 228 Kč**, která je splatná do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 15. 5. 2023 opakovanou žádost o obnovu přestupkového řízení, vedeného pod sp. zn. S-SMO/687328/21/DSČ. V tomto řízení vydal Magistrát města Ostravy (dále „správní orgán prvního stupně“) příkaz ze dne 2. 3. 2022, čj. SMO/120605/22/DSČ/JeřK, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů. Uvedených přestupků se žalobce dopustil tak, že dne 21. 10. 2021 řídil osobní motorové vozidlo značky Š-Octavia, RZ X po ulici Fryštácké, ve směru jízdy od Petřvaldu na Ostravu-Radvanice mimo obec v levém jízdním pruhu. Poté, co byl zastaven hlídkou Policie ČR, se při následné silniční kontrole

odmítl podrobit orientačnímu vyšetření pomocí testu Drugwipe 5 SP ke zjištění jiných návykových látek. Následně policejní orgán vyzval žalobce k odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, kterému se rovněž odmítl podrobit.

[2] Žádost o obnovu řízení odůvodnil žalobce tím, že do úředního záznamu uvedla policistka lživé informace. Dále uvedl, že se správní orgán prvního stupně dopustil chyby při doručování, neboť musel vědět, jakou má žalobce adresu pro doručování. Žalobce požadoval provést konfrontaci s policistkou a vyslechnout svědka.

[3] Správní orgán prvního stupně poukázal na to, že žalobce podal žádost o obnovu stejného řízení již 16. 11. 2022 a 18. 1. 2023, přičemž obě žádosti byly zamítnuty. Jelikož žalobce nyní uvádí stejné důvody pro obnovení řízení jako v předchozích žádostech, je zřejmé, že nebyla dodržena zákonem stanovena tříměsíční subjektivní lhůta pro podání žádosti. Z tohoto důvodu správní orgán prvního stupně zamítl žalobcovu žádost o obnovu řízení rozhodnutím ze dne 19. 6. 2023, čj. SMO/380268/23/DSČ/Jaš.

[4] Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, které žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[5] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. V odůvodnění rozsudku se krajský soud ztotožnil se závěry správních orgánů, že žalobce žádost o obnovu nepodal v zákonné lhůtě. Krajský soud zrekapituloval, že žalobce v žádosti o obnovu řízení ze dne 15. 5. 2023 navrhl výslech svědka – svého kolegy, který s ním seděl ve vozidle, a také konfrontaci s policistkou, která mu kontrolovala doklady a projednávala s ním uvedené přestupky. Dále žalobce zpochybnil tvrzení správního orgánu prvního stupně, že neznal jeho doručovací adresu. Krajský soud konstatoval, že žalobce uvedl stejné důvody už ve svých předchozích žádostech o obnovu řízení ze dne 16. 11. 2022 a 18. 1. 2023, přičemž obě žádosti byly zamítnuty.

[6] Krajský soud připomněl, že pro obnovu řízení je nezbytné dodržet jak subjektivní tříměsíční, tak objektivní tříletou lhůtu stanovenou v § 100 odst. 2 správního řádu. Subjektivní lhůta začíná běžet ode dne, kdy se účastník řízení dozvěděl o důvodech pro obnovu, a objektivní lhůta od právní moci rozhodnutí, jehož obnovy se domáhá. Obě lhůty jsou nepřekročitelné. Soud se ztotožnil se správními orgány, které konstatovaly, že žalobce v žádosti o obnovu řízení z 15. 5. 2023 uvedl důvody, které mu byly známy již 16. 11. 2022. Nedodržel tak tříměsíční subjektivní lhůtu, protože mezi tím, kdy se o důvodech dozvěděl, a podáním žádosti uplynulo více než devět měsíců. Správní orgán prvního stupně proto tuto žádost správně zamítl z důvodu překročení lhůty.

[7] Krajský soud dále uvedl, že žalobní námitky směřující proti přestupkovému řízení a skutkovému stavu jsou v tomto případě zcela bez právního významu, protože neřeší otázku včasnosti žádosti o obnovu řízení, která je předmětem tohoto řízení. Pro nadbytečnost soud rovněž neprovedl žalobcem navržené důkazy.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou následně prostřednictvím ustanoveného zástupce doplnil podáním ze dne 3. 9. 2024. Stěžovatel předně namítá, že krajský soud přehlédl, že stěžovatel byl neoprávněně uznán vinným, a to toliko na základě nepravdivého úředního záznamu. Ve správním spise, týkajícím se samotného přestupkového řízení, se nachází kamerový záznam, který není pořízen jako jeden celek. Chybí v něm část týkající se žádosti stěžovatele o provedení testu na užití omamných a psychotropních látek v nemocnici, pod lékařským dohledem. Stěžovatel zdůrazňuje, že tuto žádost učinil s ohledem na riziko falešně pozitivních výsledků, které se mohou vyskytnout při testech prováděných zasahujícími příslušníky Policie ČR. Stěžovatel rovněž namítá, že v souvislosti s projednávaným přestupkem nikdy nepodepsal žádný protokol či úřední záznam před Policií ČR, neboť s obviněním ze spáchání přestupku nesouhlasil a hodlal hájit svá práva v rámci správního řízení. Stěžovatel dále namítá, že správní orgán mu v rámci přestupkového řízení doručoval na adresu trvalého pobytu, přestože Policii ČR i správnímu orgánu prvního stupně byla známa jeho správná doručovací adresa. V tomto ohledu je dle stěžovatele předcházející správní řízení zatíženo vadami spočívajícími v tom, že skutková podstata, ze které správní orgán v rozhodnutích vycházel, nemá dostatečnou oporu v obsahu spisu, resp. je v rozporu s obsahem spisu a krajský soud tyto vady neodstranil.

[9] Stěžovatel je rovněž přesvědčen, že žádost o obnovu řízení podal včas. Žádost podal z důvodu procesních pochybení, kterých se správní orgány dopustily v předcházejícím přestupkovém řízení. Tato pochybení stěžovatel spatřuje v uvedení neúplných a zkreslených údajů v úředním záznamu Policie ČR, Městského ředitelství policie Ostrava, Obvodního oddělení Slezská Ostrava, ze dne 21. 10. 2021, čj. KRPT-227684-2/PŘ-2021-070718, a dále také v úředním záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy ze dne 21. 10. 2021, čj. KRPT-227684-4/P5-2021-070718. Krajský soud se však v napadeném rozsudku nedostatečně vypořádal s oprávněností stěžovatelem tvrzených důvodů pro obnovu řízení, čímž svůj rozsudek zatížil vadou nepřezkoumatelnosti. Krajský soud měl v řízení rovněž provést důkaz výsledkem svědka L. V. a dále měl provést konfrontaci stěžovatele a příslušnice Policie ČR prap. Bc. R. V.. Na základě takto provedených důkazů měl krajský soud posoudit, zda jsou stěžovatelem tvrzené důvody pro obnovu řízení relevantní.

[10] Stěžovatel dále namítá, že se správní orgány a krajský soud měly zabývat důvody žádosti o obnovu řízení i tehdy, pokud považují takovou žádost za opožděnou. I když právní úprava stanovuje lhůty pro podání žádostí o obnovu řízení, jejich formalistická aplikace by neměla bránit dosažení spravedlivého výsledku. Správní soudy by měly zvážit, zda přísné dodržování lhůty pro podání žádostí o obnovu řízení nepředstavuje nepřiměřený zásah do práva na spravedlivé řízení. Právo na soudní ochranu zahrnuje možnost bránit se proti nesprávným rozhodnutím správních orgánů, včetně chybného posouzení lhůt nebo důvodů pro obnovu řízení. Soudy by měly přezkoumat, zda správní orgány nepochybily a neporušily právo stěžovatele na spravedlivý proces. Pokud by krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel uvedl oprávněné důvody pro obnovu řízení a správní orgány postupovaly

nezákonně tím, že se těmito důvody odmítly zabývat, nemohlo by uplynutí lhůty být přičítáno k tíži stěžovatele. Pokud stěžovatel tvrdí, že podal žádost včas, a že správní orgány ji odmítly bez řádného přezkoumání všech uvedených důvodů, měl se krajský soud zabývat tím, zda správní orgány nezanedbaly povinnost důkladného posouzení důvodů pro podání žádosti.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

III.a Nepřípustné kasační námitky

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností uplatněných kasačních námitek. Kasační stížnost lze podat jen z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost podaná z jiných důvodů je nepřípustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Kasační stížnost (její část) je nepřípustná mimo jiné tehdy, pokud se kasační námitky mýlí s rozhodovacími důvody napadeného rozhodnutí (usnesení NSS ze dne 21. 7. 2022, čj. 8 As 119/2022-19, bod 7, či ze dne 4. 3. 2004, čj. 1 Azs 23/2004-55). Rovněž je kasační stížnost (její část) nepřípustná tehdy, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[13] V návaznosti na výše uvedené je třeba označit za nepřípustnou tu část kasační argumentace, v níž stěžovatel namítá, že skutková podstata, ze které správní orgány v rozhodnutích vycházely, je v rozporu s obsahem spisu. Stěžovatel namítá, že kamerový záznam, který je součástí správního spisu, je neúplný. Dále například namítá, že nikdy nepodepsal žádný protokol či úřední záznam, protože s obviněním ze spáchání přestupku nesouhlasil a že se správní orgán dopustil chyby při doručování. Všechny tyto námitky však svým obsahem směřují proti předcházejícímu přestupkovému řízení, o jehož obnovu stěžovatel žádá. Správní orgány ani krajský soud se však ve zde posuzovaném řízení těmito námitkami vůbec věcně nezabývaly. Krajský soud zamítl žalobu z toho důvodu, stěžovatel ve své žádosti o obnovu řízení z 15. 5. 2023 uvedl důvody, které mu byly známy již 16. 11. 2022. Předmětem řízení byla pouze otázka včasnosti podané žádosti o obnovu řízení, nikoliv věcné posouzení stěžovatelových námitek. Tato část kasační argumentace se tak mýlí rozhodovacími důvody krajského soudu.

[14] Stěžovatel dále namítá, že žádost o obnovu řízení podal včas. Tuto námitku však uplatňuje poprvé až v kasační stížnosti. Stěžovatel v rámci řízení před krajským soudem pouze poukazoval na pochybení, kterých správní orgán měl dopustit v předcházejícím přestupkovém řízení. Vůbec zde nebrojil proti závěru správních orgánů, že žádost o obnovu podal až po vypršení subjektivní tříměsíční lhůty. Jelikož stěžovatel tuto námitku neuplatnil v řízení před krajským soudem, ačkoliv tak učinit mohl, je nepřípustná.

III.b Nepřijatelné kasační námitky

pokračování

[15] Soud dále přistoupil ke zkoumání přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[16] Jednou z přípustných námitek, kterou stěžovatel v kasační stížnosti vznáší, je nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost spatřuje v tom, že krajský soud dostatečně nedostatečně vypořádal s oprávněností stěžovatelem tvrzených důvodů pro obnovu řízení. Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na judikaturu popisující, jaké vady naplňují kasační důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku (rozsudky NSS ze 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, z 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 94/2007-107, z 21. 8. 2008, čj. 7 As 28/2008-76 nebo usnesení rozšířeného senátu z 18. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Z pohledu výše uvedené judikatury však Nejvyšší správní soud neshledal žádné pochybení krajského soudu, které by svědčilo o přijatelnosti kasační stížnosti. Krajský soud v bodě 8 napadeného rozsudku poměrně stručně, ale srozumitelně vysvětlil, že se blíže tvrzenými důvody pro nařízení obnovy blíže nezabýval, jelikož se míjejí s tím, co bylo řešeno žalobou napadeným rozhodnutím. Správní orgán prvního stupně zamítl žádost o obnovu řízení z důvodu marného uplynutí zákonem stanovené subjektivní lhůty pro podání žádosti a žalovaný tento názor potvrdil. Nejvyšší správní soud považuje toto zdůvodnění za dostatečné. Tomuto postupu krajského soudu nelze nic vytknout. I pokud by totiž shledal, že stěžovatelem tvrzené důvody mohly vést k obnově řízení ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu, musel by v případě, že nebyla dodržena subjektivní lhůta podle § 100 odst. 2 správního řádu, žalobu zamítnout (k tomu blíže bod [22] tohoto usnesení).

[17] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že neshledal žádné pochybení krajského soudu z důvodu nepřezkoumatelnosti, které by svědčilo o přijatelnosti kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud dodává, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl soud rozhodnout, resp. jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje, aby ho přezkoumal (rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, čj. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, čj. 4 As 146/2017-35, bod 18).

[18] Stěžovatel dále namítá, že měl krajský soud provést důkaz výsledkem svědka L. V. a konfrontací stěžovatele a příslušnice Policie ČR prap. Bc. R. V.. K problematice provádění důkazů Nejvyšší správní soud uvádí, že soud obecně není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak je vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl tak, aby bylo zaručeno právo na spravedlivý proces účastníka řízení (rozsudek NSS z 2. 12. 2009, čj. 1 Afs 77/2009-114). Nevyhovění návrhu na provedení důkazu lze odůvodnit pouze tím, že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, že důkaz není způsobilý

vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost nebo že je nadbytečný (rozsudek NSS z 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS).

[19] Krajský soud v bodě 8 napadeného rozsudku konstatoval, že neprovedl stěžovatelem navrhané důkazy pro nadbytečnost. Krajský soud tím navazoval na své odůvodnění, že žalobní námitky, které směřují proti rozhodnutí o přestupcích, tedy zjištěnému skutkovému stavu a samotnému řízení o přestupku, jsou zcela bez právního významu, neboť se míjejí s tím, co bylo řešeno rozhodnutím žalovaného. Krajský soud tak v podstatě neprovedení důkazu odůvodnil tím, že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Stěžovatelem navrhané důkazy se totiž vztahovaly k samotnému přestupkovému řízení, o jehož obnovu stěžovatel žádá. Jejich provedení nemohlo nijak zodpovědět otázku, zda stěžovatel podal žádost o obnovu řízení ve lhůtě. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že se krajský soud ani v tomto případě nedopustil zásadního pochybení, které by zakládalo přijatelnost kasační stížnosti.

[20] Stěžovatel konečně namítá, že je namístě zabývat se důvody žádosti o obnovu řízení i tehdy, pokud správní orgány, resp. soudy na úseku správního soudnictví považují takovou žádost za opožděnou.

[21] K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že včasné podání žádosti o obnovu řízení je podle § 100 odst. 2 správního řádu jednou z podmínek umožňujících povolení obnovy řízení. Žádost na obnovu řízení tedy může účastník řízení podat ve lhůtě tří měsíců od okamžiku, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl (subjektivní lhůta) a do tří let od právní moci správního rozhodnutí (objektivní lhůta). Objektivní lhůta počíná plynout od objektivně určitého časového okamžiku, kterým je právní moc správního rozhodnutí. Subjektivní lhůta se naopak odvíjí od vědomosti účastníka řízení o skutečnostech a důkazech, které jsou pro obnovu řízení dle zákona zásadní. Opožděné podání návrhu na obnovu řízení vylučuje povolení obnovy, a tedy možnost zabývat se okolnostmi týkajícími se skutkového stavu obnoveného řízení (rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2024, čj. 6 As 44/2024-64, bod 10).

[22] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2012 čj. 1 As 130/2012-29 je nezbytné aplikaci institutu obnovy řízení splnit následující podmínky: 1) existence pravomocného rozhodnutí ve věci, jímž bylo ukončeno řízení před správním orgánem, 2) žádost účastníka, 3) zákonem stanovené důvody obnovy řízení, 4) dodržení lhůt podle § 100 odst. 2 správního řádu, a 5) objevené skutečnosti, které mohou odůvodnit jiné řešení rozhodované otázky. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně, a pokud byť i jedna z nich není naplněna, nelze obnovu řízení povolit. Tento závěr pak převzala i novější judikatura (rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2023, čj. 9 As 200/2021-45, bod 16). Jestliže tedy správní orgány a krajský soud blíže nezkoumaly stěžovatelem tvrzené důvody pro obnovu řízení, protože posoudily stěžovatelovu žádost za opožděnou, postupovaly zcela v souladu s touto judikaturou. Ostatně pokud by správní orgány měly povinnost zkoumat důvody pro obnovu řízení i v případě opožděně podaného návrhu, ztratily by lhůty v § 100 odst. 2 správního řádu svůj smysl. Tímto postupem nedošlo ani k zásahu do stěžovatelova práva na

pokračování

spravedlivý proces. Správní orgán prvního stupně vydal již v návaznosti na stěžovatelovu první žádost dne 1. 12. 2022 rozhodnutí čj. SMO/796069/22/DSČ/JeřK. Zde uvedl, že stěžovatelem uváděné důvody nemohou zakládat obnovu řízení. Nejedná se totiž o dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Správní orgán prvního stupně rovněž nezjistil, že se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Stěžovatel měl možnost proti tomuto závěru brojit odvoláním a následně i správní žalobou ke krajskému soudu. Odvolání stěžovatel sice podal, avšak rozhodnutím ze dne 17. 1. 2023 čj. MSK 5465/2023 jej zamítl žalovaný jako opožděné. Stěžovatel správní žalobu nepodal a toto rozhodnutí se tak stalo pravomocným. Pokud tedy stěžovatel rezignoval na hájení svých práv v daném řízení, nelze jeho pasivitu v tomto ohledu hojit v řízení nynějším. Ani tato námitka tak přijatelnost kasační stížnosti nezakládá.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[24] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[25] Nejvyšší správní soud rozhodl o odměně a náhradě hotových výdajů ustanoveného zástupce stěžovatele (Mgr. Ondřeje Zaorálka), který byl stěžovateli ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 5. 8. 2024, čj. 8 As 110/2024-46. Ustanovenému zástupci se podle § 35 odst. 10 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování celkem ve výši 6 200 Kč za dva úkony právní služby tj. převzetí a příprava zastoupení (ve spojení s nahlížením do spisu) a doplnění kasační stížnosti. Zástupci se dále za každý z úkonů přiznává podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Soud ověřil, že zástupce stěžovatele je plátcem DPH, přiznaná odměna a náhrada hotových výdajů se tedy zvyšuje o částku odpovídající této dani (21 %) tedy o 1428 Kč. Výše celkové odměny ustanoveného zástupce a náhrady jeho hotových výdajů proto činí 8 228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. října 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu